No. 2812 Woensdag 13 Januari 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Het arbeidsbureau van Genéve.

Over het Sociale Werk der Katholieken.

Zoals ieder jaar heeft het Internationaal bureau van de Arbeid te Genève, ook nu weer een lijvig jaarboek uitgegeven onder de titel: „L'année Sociale 1935—1936". Het werk omvat 600 bladzijden en behandelt de sociale gebeurtenissen van het jaar 1935 en van het eerste kwartaal van 1936.

Het inleidend hoofdstuk, dat zich met de algemene sociale vraagstukken van deze tijd bezighoudt, bevat een nauwkeurig overzicht over de sociale werkzaamheid der katholieken.

De sociale arbeid in de schoot van de Katholieke Kerk, zo heet het aldaar, ontwikkelde zich overeenkomstig de traditionele methode, d.w.z. door aanpassing der leer aan de gegeven omstandigheden en aan de, door de crisis in 't leven geroepen, bijzondere vraagstukken. Als het merkwaardigste kerkelijk document van de laatste tijd wordt genoemd de pauselijke omzendbrief: „**Ad catholici sacerdotii**", die in een breedopgezet overzicht de veelvoudige taak aantoont van den katholieken priester, waarbij aan de sociale zending van de klerus bijzondere aandacht geschonken wordt. Volgens de opvatting der Kerk moet de weldoende werkzaamheid van haar bedienaars zich uitstrekken tot alle takken der menselijke bedrijvigheid; de sociale orde, die heel nauw met de zedelijke orde verbonden is, mag hen daarom niet onverschillig laten. De priester kan er veel toe bijdragen dat de rechtvaardigheid beter verwezenlijkt en de sociale botsingen verzacht of zelfs vermeden worden. Dit wil niet zeggen dat alle priesters technische oplossingen voor de ingewikkelde maatschappelijke vraagstukken moeten voorstellen; maar wel dat door een taktvolle arbeid, die bepaald wordt door de grondbeginselen der christelijke leer en steunt op de samenwerking der klassen, alle priesters een gunstig terrein kunnen voorbereiden en alzo medewerken aan de pacificatie der gemoederen. Het is de taak van den priester, de door rechtvaardigheid en evangelische liefde opgelegde plichten te verkondigen, en alle mensen, van welke stand ze ook zijn mogen, eraan te herinneren dat de aardse goederen geen doel zijn dat moet nagestreefd worden, maar enkel een middel dat het iedereen moet mogelijk maken zijn eigenwaarde te bewerken en zijn menselijke bestemming te bereiken.

Daarna bespreekt de verhandeling de grote internationale katholieke Congressen van het jaar 1935, waarvan het vooral het Congres der Katholieke Zieken verpleegsters in Rome, en de vijfde internationale Conferentie van de Maatschappelijke Dienst in Brussel op de voorgrond plaatst. In Brussel werd de Sociale Dienst als een beslist noodzakelijk wezensbestanddeel van de moderne economische organisatie, als een noodzakelijk hulpmiddel van de sociale welvaart voor de arbeiderswereld verklaard.

Bij de behandeling van de katholieke sociale weken legt het artikel de klemtoon op de groeiende belangstelling, die de jonge katholieke generatie voor deze studiedagen toont. De sociale weken worden nu niet alleen veel meer dan vroeger door jongemannen gevolgd, maar ook onder de lesgevers nemen de jongere krachten een zeer voorname plaats in. Aan de sociale week der Franse katholieken, die in 1935 handelde over het thema „Corporationisme" wijdt het jaarboek van het arbeidsbureau uitvoeriger uit. Op die week werd de volgende definitie gegeven van „Corporation. „Corporation" is een openbaarrechtelijke instelling, die ,als tussenorganisme tussen de private ondernemingen en de Staat, voor taak heeft de waarneming van het algemeen welzijn in het bereik van de beroepskring. De economische taak van de „Corporation" bestaat in de verdediging van de belangen van het betreffend beroep en tevens hierin, ervoor te zorgen dat de gemeenschap de goederen die het beroep produceert, in voldoende mate en in goede hoedanigheid ontvangt; de maatschappelijke taak van de „Corporation" is te zorgen voor de vreedzame verstandhouding en het eendrachtig samenwerken van alle leden van het beroep.

De verhandeling over de algemene sociale werkzaamheden der katholieken in het jaar 1935 besluit dan met enige bemerkingen over de in Groot-Bretanje werkende „Catholic Social Guild", en over het „Catholic Workers' College" dat sociale week-end- en zomercursussen voor arbeiders, bedienden en ondernemers organiseert.

Dan volgt een bijzonder knap overzicht over die katholiek-sociale organisaties en speciaal-bewegingen die in het afgelopen jaar vooral op de voorgrond zijn getreden. Met grote lof wordt hier gesproken over de Noordamerikaanse „National Catholic Welfare Conference". Zo heeft b.v. de door genoemde organisatie gestichte „Catholic Conference on industrial problems" — een soort rondtrekkende universiteit — zich in het laatste jaar met de sociale uitwerkingen van de nieuwe Amerikaanse economische wetgeving, het „Roosevelt-experiment", beziggehouden en voorstellen betreffende loonnsverhoging en verkorting van de arbeidstijd ingediend. De werkwijze van de „Conference" bestaat hierin dat de te behandelen thema's achtereenvolgens door een vertegenwoordiger van de werkgevers, van de werklieden, en van de verbruikers besproken worden. Daarop volgt dan een vrije discussie, die met het aannemen van de uitgewerkte stellingen en eisen besloten wordt. Een vrucht van deze besprekingen der „Catholic Conference on industrial problems", was in het afgelopen jaar een door 165 katholieke leiders ondertekend manifest over de „organisatie van de sociale rechtvaardigheid". Het manifest verwijst naar de, door de afschaffing van de „N.R.A." ontstane nieuwe toestand en eist enerzijds een grondwetshervorming, waardoor aan het Congres een interventierecht bij het vaststellen van de loonsverhoging in de industrie moet worden toegekend, en van de andere kant het vaststellen van een maatschappelijke en economische regeling die gesteund is op het „Occupational Group-System."

Van de katholiek-sociale „speciaalbewegingen", noemt het jaarboek van het Arbeidsbureau de Franse en Belgische Kajottersorganisatie. De eerste heeft in 1935 de katholieke boerenjeugd tot een groot congres in Tours samengeroepen; de laatste richtte in Brussel een congres in dat door zeventig duizend jonge arbeiders bezocht werd. Het probleem waarmee zich de Kajotters in de eerste plaats bezighouden, is de werkeloosheid van de jongeren. In Juni 1935 hebben honderd Jocisten bij het Internationaal Bureau van de Arbeid te Genève ten beste gesproken en een door 80.000 jeugdige werklozen ondertekend verzoekschrift overgereikt dat verlangt, dat de Internationale Organisatie van de Arbeid bij de regeringen der afzonderlijke Staten al haar invloed zou doen gelden, opdat het probleem der werkeloosheid van de jonge arbeiders in het middelpunt van de sociale heropbouw zou geplaatst worden. Vermindering van de arbeidsduur, verlenging van de schoolplicht tot en met zestien jaar, op pensioenstelling met het zestigste levensjaar waren de gewichtigste concrete voorstellen van de petitie der Jocisten.

Het jaarboek spreekt in dit verband dan nog over de z.g. herbergen voor werkelozen, die door de Belgische Jocisten in 't leven geroepen werden met het doel om aan de jeugdige werkelozen een zedelijke, sociale en verdere beroepsopleiding te verzekeren, en prijst in de christelijke vakverenigingen, het beslist optreden ten gunste van ene, naar gezinsbescherming georiënteerde sociale politiek.

Het artikel van het Internationaal Bureau van de Arbeid sluit met een verwijzing naar het katholiek-sociale werk in China. In het kader van de in September 1935 in Shanghai gehouden katholiekendag, waarop ook de Chinese minister van financiën aanwezig was, werden, zo heet het hier, ook gewichtige sociale discussies gehouden, die vooral betrekking hadden op de organisatie van de boerenstand, op de beweging der vakverenigingen en op de sociale werkzaamheid der vrouw. Duidelijk blijkt het streven, zo schrijft het jaarboek, om het begrip van de sociale vraagstukken bij de katholieken der landen uit het Verre Oosten te verdiepen. Aan de Universiteiten en Seminaries worden de leergangen over de Staathuiskoudkunde en de Sociologie steeds uitgebreid; in October 1935 werd aan de katholieke Universiteit van Shanghai een nieuwe leerstoel voor Sociale Werken opgericht.

Zeker beslaat dit overzicht dat het jaarboek van het Internationaal Bureau van de Arbeid over de sociale werkzaamheid der katholieken in het jaar 1935 geeft, slechts een klein gedeelte van het geleverde werk — de sociale werkzaamheid van de katholieken uit Midden-Europa wordt jammer genoeg niet eens aangeroerd — maar niettegenstaande dat kunnen wij, aan de hand van dit jaarboek, met genoegen vaststellen: Het sociale katholicisme is druk aan 't werk en vindt ook voor dat internationale forum, dat zeker niet van „clericale" vooroordelen kan verdacht worden, prijzenswaardige waardering.

De Katholieke Kerk in 1936.

Zoals ieder jaar gaf ook 1936 in de Katholieke wereld reden tot grote vreugde en grote smart. Terwijl in sommige delen er een grote vooruitgang te bespeuren viel, nam in andere delen vervolging en achteruitstelling toe.

Z. H. Paus Pius trad in het afgelopen jaar in het 15e van zijn pontificaat met dezelfde activiteit die zijn hele regering heeft gekenmerkt. In de laatste maanden echter overviel hem een smartelijk lijden, waaruit vermoedelijk alleen de dood hem verlossen zal.

De Missies.

Verblijdende rapporten kwamen in over de missies. 15.168 studenten zijn zich aan het voorbereiden voor priester in 340 seminaries in China, Indo-China, Indië, Japan, Africa en andere missiegebieden.

De Bijdragen van het Pauselijk genootschap voor de voortplanting des geloofs brachten 42 millioen lire op; terwijl de giften voor het St. Petrus liefdewerk voor de inlandse clerus 9 millioen opbrachten. Deze bedragen zijn in totaal 1 millioen lire meer dan in 1935.

Het Vaticaan.

Op het eind van het jaar waren er 66 Kardinalen; 4 minder als het gewone getal. In het jaar 1936 werden tot deze waardigheid verheven Z.Em. Giovanni Mercati en Eugène Tiserant prefect en proprefect aan de Vaticaanse bibliotheek. Gedurende 1936 stierven de Kardinaals Sinceco, secretaris van de Congregatie voor Oosterse kerken; Lepicier Prefect van de congregatie der religieusen; Binet aartsbisschop van Besancon en Maurin aartsbisschop van Lyon.

Kardinaal La Puma werd benoemd tot prefect der congregatie van religieusen; Aartsbisschop Mignone tot geheim aalmoezenier en Pater Cordovani O.P. tot Magister van het Apostolisch Paleis.

Nieuwe Heiligen werden er niet gecanoniseerd.

De zorg van de Kerk voor het huwelijk werd geillustreerd door het verslag van de Rota waaruit bleek dat in 80 huwelijksprocessen van 17 verschillende naties slechts in 21 gevallen uitspraak gedaan werd ten gunste van de ongeldigheid van een gesloten huwelijk.

Het H. Officie plaatste o.a. op de Index „Terre Nouvelle" het Franse tijdschrift der Christenrevolutionnairen.

Paus Pius vierde op 31 Mei zijn 79ste geboortedag. Onder de gelukwensen waren er van de Koning van Italie en de President van Polen, alsmede van President Roosevelt.

Bij twee belangrijke redevoeringen sprak de Paus over de noodzakelijkheid van het gebed in deze tijden; verder deed hij in September een oproep om te bidden voor Spanje en een der H. Missen van Allerzielen was voor de Spaanse slachtoffers.

Toespraak tot de Spaanse vluchtelingen.

In een rede die op 14 Sept. per radio werd uitgezonden, sprak de Paus op Castel Gandolfo een 600 Spaanse vluchtelingen toe. Hierin sprak de H. Vader zijn grote zorg uit over de vreselijke broederstrijd in Spanje. En antwoordend op de beschuldiging dat de Katholieke Kerk niet in staat was gebleken deze ellende te voorkomen, zeide de Paus; dat het niet nodig is naar voorbeelden te zoeken om de kerk te rechtvaardigen; het is genoeg te zien naar haar leer. En wat kan de Kerk doen, zo vervolgde de H. Vader, wanneer haar weldadige invloed op familie, jeugd en maatschappij op alle mogelijke wijzen wordt belemmerd? Wanneer de Kath. pers aan banden wordt gelegd, terwijl alle vrijheid wordt toegestaan aan de pers die verwarring brengt in de ideën, en de kerk en de godsdienst ondermijnt?

Waarschuwingen voor het Communisme.

Vele malen sprak Z. H. een waarschuwend woord tegen het communisme. Op 11 Mei deed hij dit tegenover een groep Hongaarse pelgrims, waar hij de communisten de nieuwe Turken noemde van Europa. Verder bij de opening van de wereldtentoonstelling van de Kath. Pers. Evenzo bij de ontvangst van 10.000 vertegenwoordigers van de Katholieke actie uit 27 verschillende landen in de maand Juni.

Bij gelegenheid van genoemde Perstentoonstelling toonde de Pauselijke Staatssecretaris Kardinaal Pacelli zijn kunde op het gebied van talenkennis door een uur lang, zonder notities, in zeven verschillende talen de congressisten toe te spreken.

Bezoeken.

Onder de hoogstaande persoonlijkheden die den Paus een bezoek brachten was de Rijksbestuurder van Hongarije Admiraal Horthy. Kanselier Schuschnigg van Oostenrijk en Premier Goemboes van Hongarije. In de maand Mei bereikte het aantal jonggetrouwden wat de Paus een bezoek bracht het getal van 100.000.

De betrekkingen met Italië.

De goede betrekkingen tussen Italië en de H. Stoel werden bewezen door de redevoering van Mussolini waarin hij een overzicht gaf van Italiës historie van de laatste 10 jaren. Vervolgens bleek dit uit de opening door Mussolini zelf van het grootse bouwplan, waardoor een nieuwe toegang wordt verkregen van het grondgebied Italië naar dat van de Vaticaanse stad.

Koning Victor Emmanuel benoemde een neef des Pausen, Franco Ratti, met al zijn afstammelingen tot Graaf van Desio.

Op uitnodiging van de Italiaanse Marine celebreerde de aartsbisschop van Taranto een H. Mis in een onderzeeër terwijl deze op een diepte zweefde van 100 voet.

De toestand in Spanje.

In Spanje verergerde de toestand zeer ernstig. In Januari begonnen de linker Partijen een zeer actieve en soms heftige campagne, welke duurde tot de verkiezingen in Februari. Na deze verkiezingen kon Alcala Zamora heengaan en verkreeg de anti-kerkelijke beweging alle macht, zodat er een ware terreur ontstond. Kerken en kloosters werden verbrand; priesters en religieuzen gedood; er volgden een aantal sluipmoorden welke een directe aanleiding waren tot de burgeroorlog.

Nooit heeft de wereld zulk een gruwzame slachting meegemaakt.

Berichten uit Rome in Augustus maakten melding van het vermoorden van 5 bisschoppen; In November maakte een bericht uit Londen melding van 10; en het is thans nog niet te bepalen, hoe groot het aantal vermoorde priesters en religieusen is. Evenmin het aantal verwoeste kerken en kloosters.

De bisschoppen van Pamplona en Vittoria zonden een herderlijk schrijven aan de katholieken van Biscaye en Navarra om hen te waarschuwen onder geen voorwaarde met de communisten samen te gaan tegen hun broeders.

Volgens een mededeling van het Rode Kruis in December bedroeg het aantal doden in Spanje meer als een half millioen, waarvan verreweg het grootste gedeelte stierf buiten de gevechten van de burgeroorlog.

De toestand in Duitsland.

Ernstiger ook werden de moeilijkheden voor de Kerk in Duitsland.

Een campagne in zake de z.g. immoraliteit tegen een groep religieusen liep uit op een totale debacle van de beschuldigers en deed de katholieken de ogen open gaan voor het gevaar van het Nat.-Soc. Men schat, dat in 1936 een totale som van 18 millioen mark van Katholieke religieusen werd opgeëist voor de z.g. overtreding van de deviezenverordening. In October bleek dat geheel in strijd met het concordaat, het Naziregime er op uit is de Katholieke parochiële school te vernietigen; ook arrestaties en geweld werd er gebruikt tegen de Kath. jeugdorganisaties.

De Duitse bisschoppen bleven moedig wijzen op de gevaren die de Kerk bedreigen. De tekst van deze brieven werden steeds geconfiskeerd en tal van Katholieke bladen opgeheven. Het adres van de Paus aan de Spaanse vluchtelingen werd zelfs in Duitsland verboden. Alle publicaties omtrent het a.s. 33e Eucharistisch Congres in Manilla eveneens. Een wet eiste dat alle katholieke uitgevers onder censuur kwamen, terwijl de Nazibladen ongehinderd hun hetze tegen het Katholicisme voortzetten.

Het Kapersnest.

door Joseph Conrad.

(Nadruk verboden).

77)

Hij bukte weer.

„Gek!... Met jezelf!..."

Een brede, hoge schaduw gleed langs de muur. Geen geluid was hoorbaar... Achter hem verscheen het gezicht van Salazar en een opgeheven hand, die een mes omgreep.

O'Brien zagde schrik in mijn ogen. — Ik hijgde hem toe:

„Kijk uit...", maar voor hij kon bewegen verdween het mes zacht tussen hals en schouder. Salazar glipte naar de deur, waar hij omdraaide om mij toe te wuiven. O'Brien's lippen waren stijf opeengeperst, het gevest van het mes kwam tegen zijn oor en de lantaarn hield hij nog gedurende een ogenblik aan het eind van zijn strakke arm. Toen hij hem liet zakken, spoot het bloed uit zijn schouder als uit een gebarsten pomp een en al zwart en warm. Het viel over mijn gezicht, over mijn handen, en overal heen.

Zijn ogen keken plotseling in de mijne en terwijl zijn trekken langzaam verslapten, scheen de glimlach om zijn mond terug te komen als een geheimzinnig raadsel.

Hij was dood; hij was heengegaan en ik was vrij! Hij zou nooit weten, waar zij was; nooit! Hij was heengegaan met de vraag op z'n lippen;met de kwelling der onzekerheid in zijn ogen.

Van de deur kwam een potsierlijk, afschuwwekkend, geweldig gegrinnek.

"Aha! aha! Ik heb u gered, senor; ik heb u beschermd. Wij zijn als broeders."

In het ijle blauwe licht van de aanbrekende dag stond Salasar gebaren makend in de deuropening. Ik voelde een plotselinge afkeer; een gevoel van hevige walging. Bijna zou ik gewenst hebben dat O'Brien nog leefde, liever dan van hem bevrijd te moeten zijn door die beestachtige moord).

Ik zat daar en keek van de dode naar de levende.

Gered! Door die krankzinnige!....

Ik greep thans de folterende gemoedsangst, die alleen O'Brien, de behoedzame, alles ziende advocaat, hier kon hebben gebracht — om de vraag te stellen, — die nu voor hem was beantwoord. Voor hem meer beantwoord dan voor mij.

Waar was Seraphina? Waar? Hoe zou ik bij haar komen? O'Brien was dood... En ik... kon deze plaats verlaten en naar haar toegaan... O'Brien was dood. Maar ik...

Plotseling besefte ik, dat ik nu de kaper Nicholas el Escoces was — dat, nu hij dood was niets mijn uitlevering aan de admiraal kon beletten, niets...

Buiten de deur begon Salasar bij het geluid van de naderende voetstappen uitdagend-fier te roepen:

„Aha! aha! Komt maar allemaal! Ziet, wat ik gedaan heb. Kom, senor cipier! Komt dappere soldaten..."

Op die manier sterft die man, wiens hartstocht zo lang als een schaduw over mijn leven had gehangen.

Nu was het voor hem en voor mij beslist. De uitlevering zou plaats hebben bij het aanbreken van de dag en daar O'Brien niet te vinden was, werd de oude rechter der eerste instantie gestuurd om de gevangenen te identificeren. Hij erkende mij natuurlijk dadelijk als zodanig. Van Nichols was geen sprake, die was opgesloten op schuldig van diefstal, door O'Brien tegen hem uitgespeeld.

En of Salasar naar de Gouverneur zou gegaan zijn of niet, was nu volkomen nutteloos. Hij werd in hechtenis gehouden om zich te verantwoorden wegens moord. En voor al mijn tegensprekingen en protesten bleef de oude rechter volkomen doof.

„De senor moet die uiteenzettingen geven aan de autoriteiten van zijn eigen land. Ik ben verantwoord voor wat ik nu doe".

Het was onmogelijk O'Brien aan de kaak te stellen. De soldaten van het escort lachten mij in het groeiende licht voor de gevangenispoorten uit, of ik een hopeloze dwaas was.

Zij voerden me door grijze nevels naar de haven. Twee soldaten hielden mij bij de armen vast... Tussen de negerinnen op de glibberige landingstrappen stond een korte dikke man, die vragen stelde. Toen hij mij zag, zette hij wijde ogen op van verbazing. — Het was Williams... de „Lion" was dus nog niet vertrokken. Als hij tegen mij spak of enig teeken gaf in verband met Seraphina, zouden de Spanjaarden alles begrijpen. Zij zouden haar zeker bij hem vandaan halen... En als ik onherroepelijk naar Engeland ging, moest zij eveneens gaan... Hij baande zich met de schouders een weg naar de soldaten.

„Weest stil!" gilde ik, zonder naar hem te kijken. „Vertrek, zet alle zeilen bij... zeg het Sebright."

Mijn bewakers begonnen te denken, dat ik gek werd; ze grepen mij van alle kanten vast. Ik bood geen weerstand en wij daalden af langs de ladingstreden, terwijl Williams opzij gestoten werd. Hij stond in verwarring mij aan te staren; daarna zag ik hem een politieagent aanklampen.

De sloep van een oorlogsschip kwam op ons toeschieten.

Dat was Engelang! Dat was het Vaderland! Ik zou mij moeten vrijpleiten van hoogverraad en al mijn krachten moeten inspannen om de galg te ontlopen.

Als Williams het nu maar begrepen had, als hij zich maar niet als een dwaas ging aanstellen. Ik kon hem niet meer zien; om ons heen woelde een rumoerige menigte, die door de musketten der soldaten op een afstand werd gehouden. —

Mijn enige hoop was Sebright's scherpzinnigheid. Door hem zou Williams van dwaasheden worden afgehouden. Van de boot kwam aan land de luitenant van het admiraalschip en de provoost. De commandant van het escort zeide:

„Ik heb de eer aan de hoede van uwe edelheid de gevangene over te dragen, die aan zijn excellentie de admiraal beloofd is. Hier zijn de papieren, die zijn misdaden aan de justitie blootleggen. Wilt u dit recu tekenen?"

Een armzalig klerkje van de gevangenis kwam buigend naar voren met een inktkoker en een natte ganzepen. Een der bewakers bood zijn rug als schijftafel. De luitenant tekende gejaagd een papier, keek me daarna scherp aan en gaf het bevel:

„Provoost, boei een der handen van de gevangene aan uw eigen pols vast. 't Is een kwade!

Derde hoofdstuk.

Het eerste fatsoenlijke woord, dat mij daarna gedurende maanden en maanden werd toegesproken kwam van de cipier van Newgate. Het was toen ik teruggevoerd werd van het verhoor bij de rechter van Theems-Gerechtshof.

wordt vervolgd.

(Verschenen in boekvorm bij de N.V. Het Nederlandse Boekhuis te Tilburg en verkrijgbaar in iedere boekhandel).

Het protest van de Pauselijke Nuntius Orsenigo, werd zelfs aanvankelijk niet beantwoord. Eerst op een tweede nota werd tegen alle regels van het politiek fatsoen, een antwoord gestuurd.

Een vergadering van de Duitse bisschoppen te Fulda besloot, direct met het Gouvernement te onderhandelen; echter zonder resultaat; een bezoek van Kard. Faulhaber en later van deze tesamen met de Aartsbisschop van Keulen, hadden geen resultaat, daar het Naziregime, geen macht buiten zich erkent.

In Mexico.

In Mexico stierven 2 van de meest bekende bisschoppen, de aartsbisschop van Guadalajara en de primaat Pascual Diaz. Voor deze laatste is nog geen opvolger benoemd.

Gedurende het jaar kwamen er talrijke berichten binnen dat de kerkvervolging verminderd was en alle Kerken weer geopend waren. Deze berichten waren echter een grote misleiding. Op het eind van het jaar werden slechts 100 kerken geopend in de 34 diocesen in Mexico. In sommige staten echter nam de vervolging nog toe; speciaal in Morelia; in Chihuahua werd in de gehele staat slechts een priester toegelaten.

De bisschoppen bleven waarschuwen tegen de socialistische en communistische opvoeding in de scholen.

In Canada.

In 1936 telde dit land 4.285.388 katholieken op een totaal van 10.376.786 inwoners. Door Rome werd in dit land een nieuwe kerkprovincie opgericht.

Ver. Staten.

Het eerste bezoek van een Kardinaal-Staatssecretaris, de bijzondere lof door de Paus in een encycliek aan de Amerikaanse katholieken gegeven; de uitverkiezing van een Amerikaanse Kardinaal tot Pauselijk legaat op het a.s. congres op de Philippijnen en de stichting van een fonds voor de oprichting van een seminarie in de States voor Mexicaanse priesters zijn belangrijke gebeurtenissen in de kerkgeschiedenis van dit land.

President Roosevelt die met grote meerderheid werd herkozen sprak herhaaldelijk over de noodzakelijkheid van de godsdienst en het geloof in God. Voor zover ik het zie, zeide hij in Februari, ligt de antithese niet tussen de verschillende godsdiensten, maar tussen geloof of ongeloof. Het is niet mijn of uw geloof wat in gevaar is, maar alle geloof. In dergelijke uitspraken uitte hij zich ook op het Pan. American congres in Buenos Aires en op de Thanksgiving day.

Het aantal katholieken telde 20.735.189. Dit is 212.136 meer als in 1935. Het aantal priesters bedroeg 31.108 of 858 meer als in 1935. Het aantal kerken bedroeg 18.387. Het aantal bekeerlingen 63.845.

Frankrijk.

De Franse kardinalen lieten op het eind van het jaar een ernstige waarschuwing horen tegen het communisme, wat onder het volksfront steeds driester optreedt. Zo werden door Franse extremisten een aantal van Frankrijks bekende calvariebergen verwoest of met communistische opschriften verontreinigd en in optochten de godsdienst, priesters en kloosterzusters beledigd.

Frankrijk dreigt, wanneer het communisme in Spanje wint, dezelfde weg op te gaan.

Andere landen.

Naar **BELGIE** werd de apostel der Melaatsen op Molokai, Pater Damiaan, met grootse plechtigheden, waaraan ook de Koning en de regering deelnamen, terug gevoerd.

In gevolge het gesloten concordaat tussen **OOSTENRIJK** en de H. Stoel werd een gouvernements-jeugdorganisatie opgericht, met dien verstande, dat de bestaande katholieke jeugdorganisaties tellende 100.000 leden, niet zullen behoeven op te geven hun speciale taak van een katholieke opvoeding voor de jeugd.

Het jaarboek van het **internationaal arbeidsbureau te GENEVE** gaf speciale aandacht aan de leer van de Katholieke Kerk en gebeurtenissen in het leven der Kerk door bijzondere melding te maken van 's Pausen encycliek over het Priesterschap en van de Amerikaanse Catholic Welfare Conference.

De bisschoppen van **NEDERLAND** spraken enkele malen hun veroordeling uit over de Nederlandse N.S.B. In Nederland zijn 34 Katholieke dagbladen op een bevolking van 3 millioen Katholieken.

De Katholieken in **FINLAND** zijn sinds het jaar 1920, toen eerst de vrijheid van godsdienst voor hen begon, gegroeid van 600 tot 1700.

In **RUSLAND** is de uitoefening van de katholieke godsdienst practisch verboden.

In **PALESTINA** telt het aantal Christenen 107.242 op een totale bevolking van 1.263.136. Er zijn 778.615 Moslems en 366.126. Joden.

De nieuwe koning van **EGYPTE** Farouk gaf de post van directeur van de Oudheidkundige dienst, de hoogste post ter wereld in de Egyptiologie, aan een Katholiek priester Kanunnik Drioton.

ROEMEENSE BANDIETEN. De beruchte Roemeense bandiet Corui, die vele grote misdaden op zijn geweten heeft, met zijn medeplichtigen, geleid naar het Hof van Bacau.

NEDERLAND.

Een bouquet van de Prinses en de Duitse deviezen.

In de Nederlandse pers lezen we de volgende niet onaardige gebeurtenis, in verband met de ziekte van de Moeder van Prins Bernhard.

In die dagen arriveerde te Berlijn met een van de snelle vogels van onze K.L.M. een prachtige tuil bloemen, die vergezeld was van een brief, waarin Prinses Juliana de beste wensen aanbood voor een spoedig herstel van Prinses Armgard. De Duitse deviezenbepalingen zijn echter uiterst streng en niet dan in het uiterste geval wordt toegestaan dat de zo schaarse deviezen „vermorst" worden aan zo weinig noodzakelijke dingen, als bloemen nu eenmaal zijn. De mooie bloemenschat scheen dus voorbestemd te wezen, om niet toegelaten en teruggezonden te worden.

De officiële interventie van Hr. Ms. gezant te Berlijn, Graaf van Limburg Stirum, was nodig, om de Devisenüberwachung er op attent te maken, dat er hier sprake was van een geschenk hetwelk niet de uitgave van een hoe klein bedrag ook aan deviezen noodzakelijk maakte.

BUITENLAND.

FRANCO.

De Rijkseenheid schrijft:

Laten wij onmiddellijk met de deur in huis vallen. Franco vecht niet alleen voor de beschaving in Spanje, hij vecht voor de ganse christelijke cultuur.

Dit schrijven wij, als Protestant, van een Rooms-Katholiek en wij halen hierbij aan de beschouwingen van de „Eglise Wallone";

De Primaat der Anglicaanse kerk heeft onlangs de mening uitgesproken, dat het enig mogelijke standpunt, hetwelk de Europese mogendheden kunnen innemen is, het in acht nemen van de meest strikte neutraliteit ten opzichte der gebeurtenissen, die Spanje verscheuren. Hij verzocht den burgers tevens, geen bepaalde partij te kiezen, daar de toestand te verward schijnt om een redelijk oordeel te kunnen vellen, doch hij voegde er het volgende aan toe: „Niettemin is het onze plicht, als lidmaten der Kerk van Christus, onze grote sympathie te betuigen met de Spaanse Kerk, die een ontzettende beproeving moet ondergaan. Zonder twijfel kan zij ernstig te kort geschoten zijn; wellicht heeft zij ook in verschillend opzicht gefaald in hare ware roeping ten opzichte van het Spaanse volk — de kerk, die zonder zonde is, werpe de eerste steen op haar! Maar onze sympathie en onze gebeden moeten uitgaan naar de bisschoppen en naar de geestelijkheid, naar de kloostergemeenschappen en bovenal naar de onschuldige zusters, die alleen lijden om de beoefening van hun geloof en hun trouw aan hunne kerk."

„Van ganser harte sluiten wij ons aan bij de woorden van dr. Cosmo Gordon Lang. Hoe evident de fouten der Rooms-Katholieke Kerk in Spanje ook mogen zijn, de onzegbare gruwzaamheid van de behandeling, die haar wordt aangedaan, staat niet in verhouding tot wat men haar verwijt."

Het is noodzakelijk, dit neer te schrijven, omdat verschillenden, zelfs uit nationale richting, Franco nog als een rebel beschouwen. Zouden wij in November 1918 rebellen zijn geweest, indien wij ons tegen de roden hadden verzet, als Troelstra's greep naar de macht was gelukt? Niemand, die dat zou durven beweren.

Vaststaat, dat in Spanje de communisten en anarchisten een staatsgreep einde Juli op het oog hadden om, wat Moskou altijd gewild had, von Spanje een Sovjet-staat te maken. De patriot Franco die niet anders kon, heeft besloten, zijn vaderland te redden van de ondergang naar de onderwereld.

Merkwaardig is het, dat zovelen dat nog niet begrijpen. De fouten van het oude Spaanse regiem worden breed uitgemeten en die zullen er ook wel talloze zijn geweest. Maar waar het hier op aan komt, is, dat Moskou altijd gebruik maakt van fouten en zo de ondergang van de Christelijke cultuur tracht te bereiken. Wij kunnen het feit, dat zovele goedwillenden, ook zich nationaal noemenden, dat niet begrijpen, niet anders uitleggen, dan dat zulks **een gevolg is van de propaganda van het intellectuele bolsjewisme.**

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

De heer A. A. J. M. de Bruyn is herbenoemd tot lid van de Commissie van Onderwijs op Curaçao.

De heer L. Veltman is herbenoemd tot lid van de Commissie van Toezicht op de Ambachtsschool „St. Jozef".

Voor het jaar 1937 zijn benoemd als leden in de commissie tot het afnemen van rijvaardigheidsproeven den Commandant van de Militaire Politietroepen, sergeant J. Th. Vos en de Brigadieren H. Elfrink en H. A. van Bodegom.

Met ingang van de 1ste Januari 1937 is Martha Angela eervol ontheven uit de functiën van gouvernements vroedvrouw op Aruba.

R. B. Miedema, ambtenaar van de Openbare Gezondheidsdienst in Curaçao is benoemd tot Controleur bij de Hygiënische dienst op Aruba en tevens belast met het uitgassen van schepen en vliegtuigen aldaar.

De heer A. de Boer is ontheven van de werkzaamheden van de uitroking van schepen op Aruba.

De heer C. H. de Balbian Verster is in activiteit hersteld en werkzaam gesteld ter Gouvernements-Secretarie.

Mej. A. Gratia is benoemd tot tijdelijk schrijfster en werkzaam gesteld ten kantore van den Gouvernements-Accountant.

Aan den seiner bij de Landsradiodienst op St. Martin N.G., W. A. Conner is nog drie dagen verlof buiten bezwaar van den Lande verleend.

Gerekend te zijn ingegaan de 25ste December 1936 den heer W. A. Conner in activiteit te herstellen en O. L. Labega, seiner bij de Landsradiodienst te ontheffen van de functiën van hoofd van de post voor draadloze telegrafie op St. Martin N. G. en hem over te plaatsen naar Curaçao.

Aan Mej. C. Quast tijd. onderwijzeres 4e klasse aan de Emmaschool is op haar verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De heer A. Th. Sh. Simoons is benoemd tot tijd. onderwijzeres 1ste klasse aan de Emmaschool.

Examens.

Bij de in December gehouden eindexamens der openbare muloscholen op Curaçao zijn geslaagd:

Van de Hendrikschool:

VVictor Antonette, Laurencio R. Estatio, Charles Gomes-Casseres, Francis Froitas Hassell, Jossy de los Santos Henriquez, Gerald C. Sprockel en Prospero A. Wilsoe.

Gerardine C. Debrot, Mira da Costa Gomez, Aura de Windt, Jeanne van Meeteren, Julia Meyer, Gerda Tischer, Nelly Winkel en Margot Menge.

Van de Wilhelminaschool:

Nog een Curaçaos geschenk aan de Prinses.

We hebben bij het weergeven van de radioreportage over de kerkelijke huwelijksplechtigheden meegedeeld, dat de zetels voor Prinses en Prins een geschenk waren van de Ver. Arbeid Adelt. Thans deelt men ons van bevriende zijde mede, dat het kussen, waarop de Prinses tijdens de kerkelijke plechtigheid knielde, een maaksel is van fijn Curaçaos naaldwerk gemaakt en geschonken is door Mevrouw Romenia Lopez-Maduro, alhier.

Het avondfeest te Emmastad.

Dankend tevens voor de uitnodiging geven we gaarne hier enkele indrukken weer over het feest in en om de Asientoclub. Een uitnemend geslaagd feest, wat voor de feesten in Willemstad geenszins onderdeed.

Om 9 uur hield de Directeur der C.P.I.M. de feestrede, welke besloten werd met een daverend hoezee.

De verschillende buurtcommissies werden bedankt en bij de toekenning der prijzen voor de mooiste versiering was de eerste prijs op de school gevallen. Verdere prijzen vielen ten deel aan de Tenisbaan, de Bolivar.

Hierna begon de dansavond onder leiding van 3 bands en het draaiorgel.

Onder de feestvierenden werden talrijke personen van Willemstad opgemerkt en ook talrijke Zweedse officieren van de kruiser Gotland.

In dank ontvangen.

Van de Crystal Bottling van B. A. Prince, een mooie maandkalender.

Van S. E. L. Maduro en Sons „Some useful information and interesting date concerning the shipping and aviation department of S. E. L. Maduro and Sons".

K R O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd.
Zondag 17 Januari 1937,

1. Gramofoonmuziek.
2. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. Reportage-flitsen.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Wat in Nederland verscheen door Anton van Duinkerken.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Regenval opgenomen op het St. Thomascollege gedurende 1936,

Januari	12.5 m.m.
Februari	31.8 m.m.
Maart	5.5 m.m.
April	13.8 m.m,
Mei	8.5 m.m.
Juni	10.9 m.m.
Juli	111. m.m.
Augustus	2.8 m.ma
September	25.6 m.m.
October	109.9 m.m.
November	107.4 m.m.
December	50.8 m.m.
Totaal	490.5 m.m.

Geslaagd.

Voor het examen motor-technicus is geslaagd de Heer Samuel Seykens, zoon van de oud-ambtenaar van de Openbare Gezondsheiddienst Seykens, na gedane studie bij het Techn.-Instituut „de Regt" te Rotterdam.

Onze gelukwensen.

Poging tot brandstichting.

Als verdacht van poging tot brandstichting is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld een zekere G., die in de avond van 4 Januari 1937, gepoogd zou hebben om de woning van zijn gewezen kostjuffrouw in brand te steken.

R. K. PADVINDERSVERENIGING.
ST. THARCISIUS-GROEP
CURAÇAO.

Patrouille-leiders en Assistenten!

Zaterdag 16 Januari om 4 uur **Troep**raad (in uniform).

Zorgt voor keurige programma's.

Alles op papier! Ik verwacht ook programma's en plannen voor de rest van de maand.

Namen van de jongens van je patrouille met de nog achterstallige contributie.

Wordt wakker! De tijd van slapen is voorbij!

Hop.

VERGELIJKENDE STAAT
van de op het eiland Curaçao ingeklaarde vaartuigen.

STOOMSCHEPEN.

Tijdvak	Aantal	inh. in M^3
Dec. 1936	378	2.326.351
Dec. 1935	441	2.530.275
Jan. t/m Dec. 1936	5241	31.070.808
Jan. t/m Dec. 1935	5047	29.662.634

ZEILSCHEPEN

Tijdvak	Aantal	inh. in M^3
Dec. 1936	142	11.258
Dec. 1935	116	10.617
Jan. t/m Dec. 1936	1876	154.383
Jan. t/m Dec. 1935	1574	158.400

Zeilvaart over de maand December 1935.

Binnengekomen van:

Aruba	30
Azua	1
Bonaire	30
Guanta	2
Higuerote	3
La Guaira	5
Las Piedras	2
La Vela de Coro	12
Manzanilla	1
Pampatar	1
Pto. Cabello	30
Pto. Lopez	1
Tucacas	17
Rio Hacha	1
Zee	6
Totaal	142

Vertrokken naar:

Aruba	26
Bonaire	33
Cumana	1
Dominique	1
Jacmel	2
La Guaira	9
La Vela de Coro	19
Marigot	1
Pampatar	1
Port of Spain	1
Pto. Cabello	60
Pto Sucre	1
Rio Hacha	1
St. Martin N.G.	1
Totaal	157

Zuster St. Martinusgesticht.

Gisteren werd het 95 jaar dat de Zusters Franciscanessen hun intrek namen in het Martinusgesticht te Otrabanda.

Inauguratie van de K.L.M.-vliegdienst Curaçao — La Guaira v.v.

Gisteren werd de K. L. M. vliegdienst Curaçao — v.v. La Guari vice-versa geopend.

Deze eerste vlucht werd meegemaakt door een aantal officials van de K.L.M. en plaatselijke journalisten.

Het programma was als volgt opgesteld: vertrek Hotel Americano 7 uur 40; vertrek vliegveld 8 uur; aankomst La Guaira 9 uur 40, vervolgens naar Caracas, alwaar de lunch gebruikt werd. Het vertrek van La Guaira was op 15 uur bepaald; aankomst Curaçao 16 uur 20.

De passagiers-, post- en goederendienst, zal met 19 Januari e.k. ingaan. De openstelling van deze dienst is zeer zeker een grote stap in de richting van een nuttige en doelmatige vliegverbinding tussen Curaçao en Venezuela, terwijl ook de aansluitingen, met diverse wereldcentra, van groot belang zullen zijn voor beide, zowel de Venezolaanse — als de Curaçaose handel.

Onze gelukwensen aan de K.L.M. onder dankzegging voor de uitnodiging.

Het ss. „Statendam".

Wij vernemen van de Curaçao Trading Company, dat het s.s. „Statendam" op 8 Januari j.l. te middernacht van New York is vertrokken met 565 passagiers aan boord. Het schip wordt op Zondag 17 Januari a.s. te 6 uur v.m. te Caracasbaai verwacht en zal diezelfde dag om 1 uur n.m. direct naar New York vertrekken, waar het op 21 Januari a.s. om 1 uur n.m. zal aankomen.

Herdenkingsplechtigheid in de synagoge van de Ned. Isr. Gemeente Mikveh-Israel.

Zaterdagavond vond een speciale herdenkingsdienst plaats in de Synagoge van bovengenoemde Gemeente zulks ter gelegenheid van het huwelijk van onze Kroonprinses.

De eeuwenoude Synagoge bood deze avond een fantastische aanblik met hare oorspronkelijke kaarsverlichting en voor de heilige arke had men op bescheiden wijze de Nederlandse driekleur gedrapeerd.

Om even over half acht treedt Z.E. de Gouverneur dit Godsgebouw binnen, vergezeld van zijn adjudant Lt. Boutmy en voorafgegaan door de directie van de Isr. Gemeente.

Aan de overzijde van de Gouverneur hadden alle leden van de feestcommissie de speciaal voor hen gereserveerde plaatsen ingenomen. Wij zagen o.a. de Procureur-Generaal Mr. F. Jas en verscheidene andere officiële personen. Van de Protestantse Gemeente merkten wij nog Ds. Eldermans en Ds. van Lindonk en verder vele bezoekers.

Als alle aanwezigen gezeten zijn gaat de Rabbijn Dr. Emanuel voor in gebed, waarna 't koor onder de eminente leiding van de dirigent de Heer D. Capriles en de organist de heer Palm enige synagogale liederen ten gehore brengt. De verschillende soli werden op voortreffelijke wijze gezongen en vooral de dames Mevr. R. Curiel en Mejuffrouw H. Delvalle mogen wij onze lof daarbij niet onthouden.

Na beëndiging van de verschillende ceremoniën, betrad Dr. Emanuel de kansel en hield in de Franse taal een voor deze avond speciale herdenkingsrede waarin hij vooral onze nationale gevoelens en onze verknochtheid aan het Oranjehuis deed uitkomen.

Ook gaf Dr. Emanuel een overzicht hoe het Joodse leven zich vooral in Curaçao in de loop der eeuwen ontwikkeld heeft.

Deze avond zal in de annalen van de Ned. Isr. Gemeente te Curaçao geboekstaafd blijven als een onvergetelijke en heeft er zeker toe bijgedragen de band tussen het moederland en ons gebiedsdeel nauwer aan te halen.

De Kinderen gaan weer naar school.

Maandag heeft men in de dagbladen kunnen lezen, dat de scholen weer zullen beginnen en vele ouders, en speciaal de moeders zullen bij het lezen van dit bericht verzucht hebben: gelukkig! In de eerste plaats gelukkig, omdat hierdoor bewezen is, dat de gevreesde kinderziekte weer voorbij is, en in de tweede plaats gelukkig omdat men nu weer eindelijk verlost is van het enigszins vermoeiende spel der kinderen. Het is wel in hoge mate jammer, dat de kinderen niet aan de nationale feesten hebben kunnen deelnemen, doch wij geloven, dat, al mocht men dan geen ganzaubade houden en geen schoolfeesten, vele kinderen hebben genoten van de feesten en met verbazing naar de mooie verlichting en het vuurwerk gekeken.

Al was het dan lastig al zijn de kinderen dan ook op school achtergeraakt, desondanks mogen wij de doktoren en in het bijzonder Dr. Henriquez dankbaar zijn, dat al deze maatregelen gelukkig beperkt hebben tot enkele zeer sporadische gevallen van twijfeachtige aard, en het geen epidemie is geworden, die Curaçao in rouw had kunnen dompelen. Dit mogen we tenslotte niet vergeten en hiervoor dienen wij dankbaar te zijn.

Radionieuws.

Woensdagavond 13 Januari zal de Philips PCJ zender op een golflengte van 31.28 meter de hoofdmomenten van de huwelijksplechtigplechtigheden herhalen.

Aanvang uitzending 7.24 namiddag Curaçaotijd.

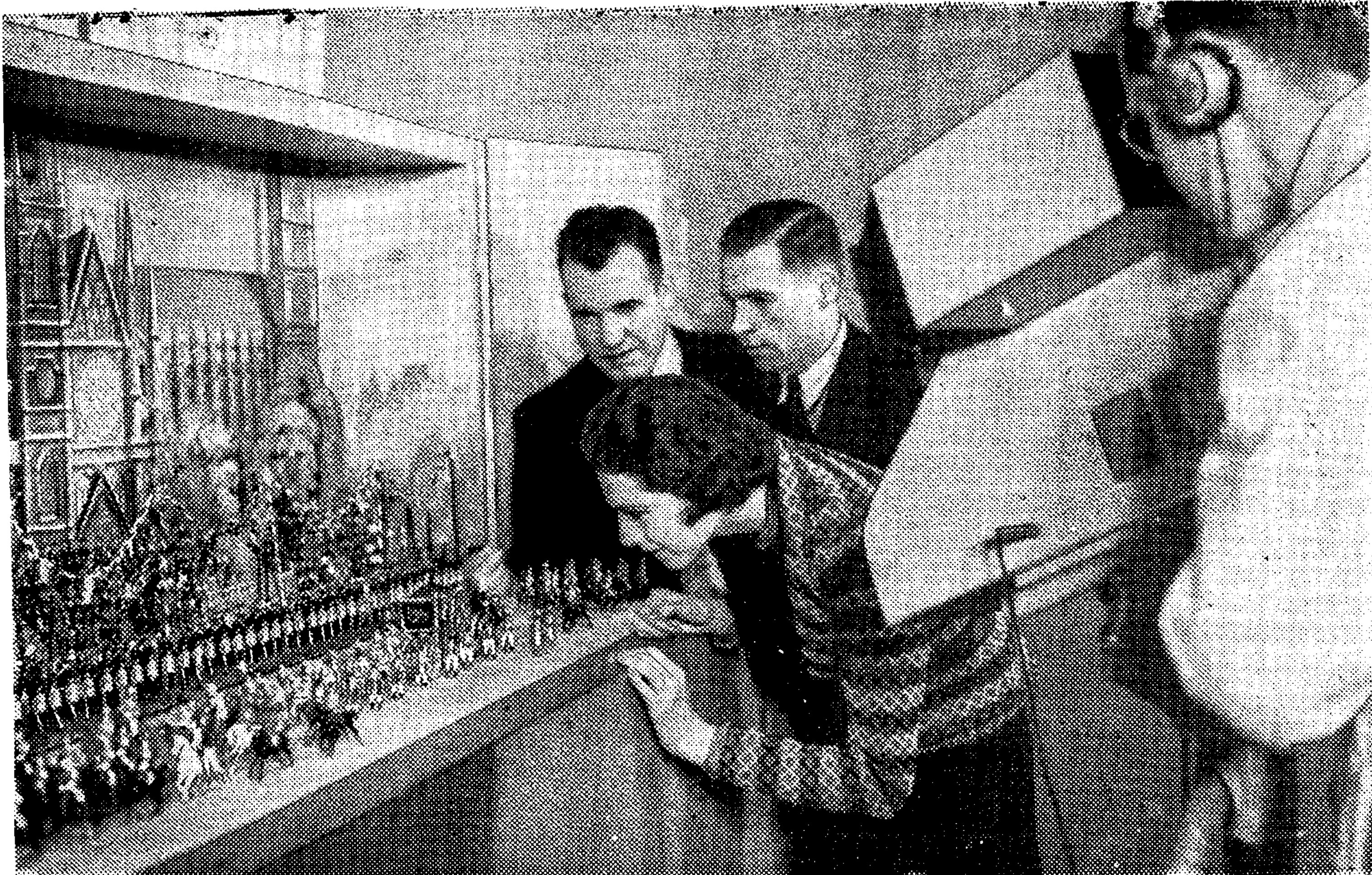
Kinderverlamming.

Op Curaçao is deze gevaarlijke kinderziekte gelukkig weer geweken. Maar nu schijnt Bonaire aan de beurt te zijn, tenminste dezer dagen bereikte ons het bericht, dat daar de scholen gesloten zijn, omdat er een geval van kinderverlamming is geconstateerd. We hopen dat ook daar de ziekte geen verdere uitbreiding zal nemen.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

Aankomst en vertrek der schepen van 13-16 Jan. 1937.

13	Ned.	Helder	Amsterdam	Cristobal
14	Ned.	Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
14	Ned.	Costa Rica	Cristobal	Pto. Cabello
14	Fr.	Colombia	Le Havre	Pto. Colombia
14	Duitsch	Iserlohn	Hamburg	Pto. Colombia
14	Zweed	Kungsholm	La Guaira	Cristobal
15	Ned.	Amazone	Maracaibo	Pto. Cabello
15	Eng.	Empress of Australia	La Guaira	Cristobal
16	Duitsch	Adalia	Pto. Colombia	Pto. Cabello

De miniatuur-optocht van het a.s. kroningsfeest van Koning George, door een van de bewoners van Londen samengesteld.

Onder de lava van Pompeji.

Mensen door de dood verrast.

Door Dr. Baron Raitz von Freutz.

Wie thans door de straten van Pompeji — die door de uitgravingen weer voor de dag gekomen zijn — wandelt of tussen de zuilen van het machtige Forum staat, dat een vrij uitzicht biedt op de donkere bergwand van de Vesuvius, kan zich in de schittering van een vrolijke Zonnedag slechts moeilijk voorstellen dat hier op een goede dag meer dan 6000 mensen de dood vonden en dat vele van zijn inwoners nog tijdens hun vlucht naar Stabia door dodelijke gassen of de opgezweepte golven der zee verrast werden.

Eeuwenlang bekommerden de mensen die als mollen de begraven binnenstad binnendrongen, om naar schatten en kostbaarheden te zoeken, zich niet om de menselijke overblijfselen die tussen de ruinen verstrooid waren. De beenderen hadden bijna iedere schijn van het menselijke verloren en kregen die pas terug bij het begin der 19e eeuw en wel door de literatuur over Pompeji. Men beschouwde de toestand der skeletten, observeerde de laatste voet-indrukken, die naar de uitgang of een trap op naar boven gingen, zag de gierigaards en hebzuchtigen met hun kostbaarheden beladen, vrouwen met spiegel en bouteriën waarvan zij zelfs in het gezicht van de dood geen afstand konden doen.

De techniek om de slachtoffers van vroegere rampen in hun natuurlijkste posities te behouden is naar de ervaring leert, zeer eenvoudig. Waar het kloppen van de hamer door het gedempte geluid van een holte beantwoord werd, boort men met grote voorzichtigheid een kleine opening waar langs men de holle ruimte met vloeibaar gips vulde. Nadat het gips hard geworden was, werd de omliggende aardlaag doorbroken. Uit deze modellering ontstonden niet alleen de vormen der lichamen, maar om zo te zeggen iedere trek van het gezicht. Zij was een weerspiegeling van de schrik, de angst en de afschuw, die de mensen in de laatste momenten van hun leven beheerst hadden. De hand van de ene had het lit in het gebaar van schuwe ingehouden tederheid gebannen, bij de andere dekt de asregen de verschrikkingen van een wanhopige doodstrijd toe, maar geen van hen heeft kunnen vermoeden dat nog na twee duizend jaar geleerden en nieuwsgierigen aan het onverwachte van hun dood beseffen zouden, dat de kunst van sterven, zoals die door de Romeinse gladiatoren beoefend werd, werkelijk een hoge kunst was, die slechts door weinigen begrepen werd.

Iedere stad van de moderne tijd en evengoed de steden uit de oude tijd heeft een bepaald karakter. De grondtrek van Pompeji was lachende vrolijkheid. Zij sprak uit de rozige schemering der koralen en van het bloemblad. Uit de standbeelden, fresco's en emblemen blijkt de glans van de rijkdom en overdaad, op de zilveren vazen en bokalen bewegen zich dansende godengestalten.

Maar midden in zijn spiegelingen ontdekt de bezoeker der ruinen plotseling een menselijk skelet, waarvan de houding nog zo overtuigend menselijk is, dat zij ontroerd. De portier zit nog op de drempel der villa der Misteri voor de Herculaanse poort, terwijl het hele huis met de grootste nog thans bestaande antieke wandfresco's hals-over-kop leeggelopen is.

In het huis van Vesonius Primus stierf de hond, de huishond, die aan de voederkrib van de paarden vastgebonden was, had men bij het „Sauve qui peut" vergeten. De slaven hebben zijn lot gedeeld. Ongeveer een dozijn bevonden zich in het bediendenvertrek. Dicht opeengedrongen vormen zij een kring rond de gedoofde lamp, als had de vrees hen allen naar het licht gedreven. Slechts twee van de moedigsten hadden getracht zich met bijlen en spaden een weg door de vallende as te banen en vonden de dood op het terras.

De doden van Pompeji werden uit het volle leven weggerukt en zijn daarom over het algemeen van de werkelijkheid van hun vroeger bestaan niet zo zeer geïsoleerd, dat men niet meer zou kunnen onderkennen, tot welke klas, tot welk beroep of tot welk menstype zij behoorden. Een kunstwerk van natuurlijke bekoorlijkheid en schoonheid is het gipsafgietsel van een jong meisje dat op de bovenvermelde manier gevonden werd.

De jonge Pompejische heeft geen naam, zij draagt geen versierselen en is slechts met een licht gewaad bekleed dat zij bij haar val over het hoofd trok, om het tegen de gloeiende as te beschutten. Van haar huis, haar omgeving is niets behouden, maar jong en schoon als zij was, woonde zij zeker de spelen in het Amphitheater en de pantominen in het theater bij en wellicht had haar meer dan een bewonderde stem op de Via Abundantiae „Anima Dulsis" of „dulcis Amor" toegefluisterd. Het oortje dat die woorden opgevangen heeft is nog onder de haastig gevochten haarvlechten zichtbaar.

Wat de opmerkzame beschouwer telkens weer in verbazing brengt, is het ontbreken van ieder gelovige houding bij zo eindig vele doodsgevallen. Geen van deze mannen en vrouwen in welke gesten en handeling de dood ze ook verraste — schijnt er op bedacht geweest te zijn, zich tot de Goden te wenden. Geen enkele van deze levensloze gestalten vond men voor een altaar of in een der vele tempels. De oude goden van Egypte en Azië die nog maar kort geleden in Pompeji hun standbeelden gekregen hadden, hadden de schijn van het volk bij het uitbarsten van de Vesuvius reeds ingeboet. Ja, de catastrofe zelf demonstreerde hun onmacht wellicht het duidelijkst. Want de vele grote en kleine heiligdommen der stad, de beelden en afbeeldingen der religieuze symbolen en talismannen op de drempels en boven de deuren der huizen, aan de wanden van het Atrium en der vrouwenvertrekken hadden tegenover de dood en het noodlot niet de beschermende kracht bewezen, welke men van hen hoopte.

De boodschap van het Evangelie, die ongeveer een halve eeuw voor de uitbarsting van de Visuvius in het Romeinse Rijk verkondigd werd, was nog niet in de wereld dezer rijke burgerij doorgedrongen. Wellicht leefde zij echter reeds heimelijk en verborgen in de gebeden van echtloze slaven en ter dood gewijde gladiatoren en wellicht is hij, die de namen van de door God vervloekte steden Sodoma en Gomorrha op de wand schreef, de enige onder de 6000 doden van Pompeji, die in de vrede van Christus gestorven is.

WAARSCHUWING.

De Koloniaal Ontvanger op het eiland **CURAÇAO** waarschuwt hierbij de gezamelijke belastingschuldigen wegens **GROND-** of **GEBRUIKS**-belasting over **1936**, dat het **VIER** vierde gedeelte van genoemde belasting invorderbaar is geworden op den **31 December 1936** en verzoekt hen, ieder voor zooveel hem betreft, de betaling daarvan te zijnen kantore te doen.

Curaçao, den 11 Jan. 1937
De Ontvanger voornoemd.
MUSSENDEN.

VOORDELEN VAN HET DONKERE HAAR.

Althans volgens een Britse specialist.

Een bekende Britse haarspecialist, professor Oliver Drew geheten, heeft eigenaardige mededelingen omtrent lichamelijke en geestelijke kenmerken van blonde, rode en donkere personen gepubliceerd.

Hij begint met vast te stellen, dat een blond persoon gemiddeld 150.000 haren heeft, iemand met donker haar 130.000 en 'n roodharig individu 25.000. Hier stuiten wij al direct op een moeilijkheid, wat betreft ons geloof aan de juistheid van Drews uiteenzettingen, want ons is een familie bekend, waarvan de leden in hun prille jeugd zonder uitzondering melkboerenhondenhaar hadden, dat omstreeks het zestiende jaar rood begon te worden om na het vijftwintigste in bruin over te gaan en steeds donkerder te worden met het toenemen van de leeftijd, tot aan het intreden van de ouderdom. Dergelijke verschijnselen zijn geenszins zeldzaam. Schrijver dezes was kort na zijn geboorte, naar men hem verzekerde, blond, maar hoort tegenwoordig in de donkere groep thuis. Blonde mensen, die via rood bruin worden zouden aanvankelijk 15.000 haren moeten hebben, daarna 25.000 hetgeen onwaarschijnlijk mag heten. Maar 't kan.

De geleerde merkt verder op, dat blonde mensen veel hartstochtelijker kunnen haten dan donkere. Zij moorden ook sneller (volgens Drew dan altijd). Donkerharige lieden zijn daarentegen zwaarmoedig en hebben ziel in hun lichaam. Zij voegen zichzelf liever leed toe dan anderen. Uit overwegingen van bescheidenheid kunnen wij de rest van Drew's desbetreffende beweringen niet aanhalen. Blonde mensen komen vaker tot excessen maar zijn in het gewone leven koel, zakelijk en berekend. Mensen met rood haar staan snel in vuur op vlam, maar koelen even snel weer af. (Drew).

Overigens meent Drew, dat het vlammend rode haar een natuurkundig probleem inhoudt. Terwijl de donkere haarkleuren aan de werking van bepaalde huidkleurstoffen worden toegeschreven, die bij blinde personen ontbreken, zou het rode haar tengevolge van zijn dikte aan zijn kleur komen: het licht zou daarbij anders dan gewoonlijk gereflecteerd worden.

Donkere mensen, vertelt Drew, zijn ook veel gezonder dan blonde. Huidziekten hebben ze vrijwel nooit. Zenuwziek zijn ze evenmin dikwijls en gek zelden. Hier moet men Drew bepaald tegenspreken: de krankzinnigengestichten bevatten niet minder donkere mensen dan blonde.

De laatstgenoemden worden dikwijls het slachtoffer van verkoudheid, influenza en longontsteking, terwijl de donkere meestal vrij uitgaan. Ook bezitten lieden met donker haar de gezondste tanden ter wereld. Rheumatiek komt volgens Drew het veelvuldigst bij blonde en roodharige mensen voor.

Europa's modernste garage.

Europa's modernste garage is de „autoketel voor 2000" die onlangs in Mestre bij Venetië voltooid is. Het is een garage van vijf verdiepingen (in totaal 25 meter hoog) op een oppervlakte van 10.000 M², die de romantische lagunenstad tot een centrum van het autoverkeer maken zal. Naar men weet maakt de nieuwe verbindingsbrug „Ponte Littorio" tussen Venetië en het vasteland de automobilisten de inrij naar de stad mogelijk, maar er zijn geen parkeergarages voor de auto's. Het gebouw van zes verdiepingen, dat zich in geometische rechtlijnigheid op het Piazale Roma verheft, is geheel van glazen wanden voorzien, en biedt plaats voor 2000 auto's. Een spiraalvormige brede oprit maakt het gemakkelijke oprijden tot de zesde verdieping mogelijk. Op reusachtige open terrassen, die een panorama over de hele Lagunen stad bieden, vindt men winkels, expositiezalen, post- en telegraaf kantoor, een Rode Kruis-afdeling, een reisbureau, was- en badgelegenheden, kapsalons, schrijfkamers en een groot restaurant.

Het één-man-regiment.

Een curiosum van het Britse leger is het Noord-Ierse ruiterregiment, dat slechts uit één man bestaat. Deze man is de 80-jarige Major Sir Ronald Ross, afgevaardigde voor Londonderry, ter ere van wie het regiment als laatste Engelse cavallerie-regiment blijft bestaan — tot de dood van Major Ross.

De andere beide cavallerie regimenten de Zuid-Ierse uhlanen en de „koning Edward-gardisten" zijn na de motorisering der troepen reeds opgeheven. Men kan de grijze Sir Ronald Ross thans nog dikwijls in de zonderling wit-groen gestreepte uhlanen uniform met de groene hoofdbedekking door de straten zien gaan — de laatste held van een historisch geworden oorlogswapen.

John Silver is dood.

John Silver is feitelijk de naam van een beroemd piraat, die op een of ander eiland een paar millioen moet verborgen hebben. De John Silver echter, die men momenteel op Hawai betreurt, had weliswaar juist zoals bovenbedoeld piraat ook maar één been, maar beroofde niemand van zijn goudschatten en begroef ze ook niet op een eiland.

„John Silver" was namelijk een duif — de beroemdste duif der wereld — zoals men op Hawai zegt. Zij bereikte de leeftijd van 17 jaar en 11 maanden en verwierf onsterfelijke roem in dienst van het Amerikaanse leger. Met het Amerikaanse leger John Silver van de Oceaan. Als postduif bracht het moedige dier menig bevel door het zwaarste geweervuur. Een granaat ontnam haar niet alleen het gevederte, maar rukte haar zelfs 'n poot weg. Doch John Silver bleef ook daarna nog de boodschappen naar de plaats van bestemming brengen. Uit dankbaarheid voor deze trouw heeft men de duif tot haar dood met veel toewijding verzorgd.

R. K. Arbeidersbond.

In verband met de goedkeuring van de Statuten van de Bond door het Gouvernement van Curaçao zal er hedenmorgen een vergadering worden belegd in Theater Brion, teneinde een nieuw bestuur te kiezen.

Alle arbeiders worden voor deze vergadering uitgenodigd. Wij verzoeken de leden hun Bewijs van Lidmaatschap mede te brengen.

Komt Allen.

BEKENDMAKING

De loterijbrief van den Bond „Fortuna" is betaalbaar aan TOONDER. Alle loterijbrief welke voorzien is van het vernietingstempel "PAGADO", verscheurd is of zoodanig vernietig dat diens identiteit niet is vast te stellen, wordt beschouwd als waardeloos te zijn.

De Administrateur
2-2 W. S. Ph. de Jongh

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Volgens L'Echo de Paris zouden niet minder dan 47.000 vrijwilligers voor de rode regering van Spanje zijn aangeworven. Onder deze vrijwilligers zijn veel buitenlanders.

Aan de bevolking van Madrid werd aangeraden de stad te verlaten, daar de omsingeling van de stad steeds nauwer wordt en de hoofdstraten van Madrid reeds zijn gebombardeerd.

Sinds enige dagen is een wilde uittocht van alle burgers en niet-strijders vanuit Madrid begonnen. Men tracht de stoet in de richting van Valencia te voeren, en maakt gebruik van alle mogelijke soorten vervoermiddelen, om de bevolking zo snel mogelijk te verwijderen. Dit in verband met de spoedig verwachte grote aanval op de hoofdstad van de Nationalisten.

Reeds 450.000 personen hebben Madrid verlaten. Ieder burger die weigert de stad te verlaten wordt de voedingskaart afgenomen, en bij volharding wordt hij voor de krijgsraad gebracht.

Volgens een communiqué van de nationalistische regering te Burgos, ontkent men een aantal wandaden, zoals het neerschieten van een Franse reiziger, het bombarderen van ziekenhuizen en legatiegebouwen. Integendeel, zo beweren de nationalisten, zijn deze misdrijven door de rode troepen bedreven.

Z.H. de Paus heeft aan het Eucharistische congres, dat te Manilla gehouden wordt ter bestendiging van de vrede, een schrijven gericht, waarin verzocht wordt te bidden voor de vrede. Het schrijven luidde als volgt: Bidt voor de vrede in een wereld, die daar zo'n buitengewone behoefte aan heeft. Deze Pauselijke boodschap werd meegegeven aan de Pauselijke missie, die spoedig naar Manilla zal vertrekken.

Volgens de „Stampa" zijn te Rome binnenkort enige wetsontwerpen te verwachten, waarbij het aan Italiaanse onderdanen verboden zal zijn zich te mengen met de gekleurde Abessijnse bevolking.

De bekende Engelse vlieger Brooks is 11 Januari l.l. opgesteegen om te trachten het record door Amy Mollison gemaakt, om de route Londen-Zuid Afrika, te verbeteren.

In Amerika heeft weer een geval van kinderontvoering plaats gehad. De 10-jarige zoon van de familie Mattson werd vermist. Na de verdwijning ontving de familie een schrijven waarin werd medegedeeld, dat een bedrag van $ 28.000 geëist werd voor de vrijlating van het kind. Na enige dagen echter heeft heeft men het deerlijk verminkte lijkje van de jongen gevonden. De vader had tevergeefs getracht met de ontvoerders in verbinding te komen. President Roosevelt heeft een beloning van 10.000 dollars uitgeloofd voor degene, die aanwijzingen kan geven die tot arrestatie van de dader kunnen leiden.

De Britse regering heeft het dienstnemen in het Spaanse leger voor zijn onderdanen een straf van twee jaren gevangenisstraf gesteld of een hoge boete.

Hitler heeft te Berlijn de Franse ambassadeur François Poncet de verzekering gegeven, dat Duitsland geen plannen had om de Status quo in Marokko te veranderen.

De toestand van de Paus is de laatste dagen weer verergerd zijn energie onverflauwd en hij doet nog zoveel mogelijk zijn dagelijks werk.

In Londen zijn de voorbereidingen voor de aanstaande kroningsfeesten in volle gang.

UIT NEDERLAND.

De scheepswerf van de Vries Lentsch Jr., de bekende jachtbouwers, heeft opdracht gekregen tot het vervaardigen van het jacht dat het Prinselijk paar als huwelijksgeschenk door het Nederlandse volk aangeboden wordt.

In het te Berlijn verschijnende Berliner Tageblatt verscheen een groot artikel, onder het hoofd „Hochzeit in Europa's schoenste Dorf." Ook in de Frankfurter Zeiting en andere Duitse bladen wordt het vorstelijke huwelijk zeer uitvoerig beschreven. De Duitse legatie in Den Haag deelt mede dat het bericht in de Nederlandse bladen van moeilijkheden bij de vertoning van de huwelijksfilm in Duitsland onjuist zijn.

De Graaf en Gravin van Athlone legden bloemen op het graf van wijlen Koningin Emma.

Bij K.B. werd de heer Trip bevorderd tot groot officier in de orde van de Belgische Kroon.

In een interview met een correspondent van het te Stockholm verschijnende dagblad Svenska dagblatt verklaarde de Nederlandse Minister President Colijn dat thans het meest geschikte ogenblik aangebroken is om tot onderhandelingen tot het opruimen van de bestaande handelsbelemmeringen over te gaan, vooral in verband met de maatregelen in Belgie en Nederland.

Nederland is zeer zeker bereid aan iedere bespreking, welke handelsverruiming ten doel heeft, deel te nemen.

Te Voorburg overleed de 46 jarige oud-luitenant ter zee P. de Bruyn ten Bergen, de stootgever tot het oprichten van het Nederlands-Indische Luchtschip Syndicaat.

De Hertog van Kent is om 13.30 per vliegtuig van het vliegveld Ypenburg vertrokken. Hij werd uitgeleide gedaan door Hertog Adolf Mecklenburg en de Britse gezant en echtgenote. De Hertog van Kent schonk de hofchauffeur die hem ter beschikking gesteld was een gouden dasspeld.

Het gerechtshof te Den Haag heeft het vonnis van de Haagse rechtbank bevestigd en de eis van de Vereniging voor de Effectenhandel tegen de Kon. Petroleum mij. toegewezen, waarbij de laatste veroordeeld wordt de 4% dollarlening op goudbasis uit te keren.

Uit Krynica, de Poolse winterbadplaats, waar het Prinselijk paar thans onder de naam van gravin en graaf van Sternberg vertoeft, wordt gemeld, dat het jonge paar 10 Januari in de omgeving van Krynica ski-de. Toen zij des avonds voor het diner de eetzaal van het hittel „Patria" binnentraden, verhieven de gasten zich van hun zetels en riepen in het Duits „lang leve Prinses Juliana en Prins Bernhard."

De Prins stond twee korte interviews toe, waarin hij verzocht verder als een gewone rustzoekende gast behandeld te worden. Dit deelde hij ook aan de burgemeester, die zijn opwachting kwam maken, mede. 's Morgens 11 Januari brachten een aantal boeren en boerinnen uit de omtrek een aubade, waarbij zij boerendansen in nationaal costuum uitvoerden. Later gaven zij de prinses een Pools boerinne-costuum ten geschenke. Gisterenmorgen hielden de Prinses en de Prins langdurige telefoongesprekken met den Haag en Berlijn waar de moeder van de Prins thans weer vertoeft en waar zij 10 Januari, vergezeld door Prins Aschwin heengereisd is.

De Prinses en de Prins gaven een dankbetuiging uit, waarin zij verklaarden dat het deze keer niet mogelijk was zich door middel van de radio persoonlijk tot iedereen te richten om te bedanken voor de grote hartelijkheid en aller medeleven in de bruidsdagen ondervonden. „Daarom spreken wij langs dezen weg onze bijzondere erkentelijkheid uit en zijn diep getroffen door de algemene vreugde en al wat voor ons in deze gelukkige dagen werd gedaan, dat zoveel gloed en luister bijzette. Ook dank aan allen die hebben medegewerkt aan de prachtige huwelijksgeschenken en dank voor de bloemenschat en de ontelbare gelukwensen. Getekend Juliana en Bernhard.

De burgemeester maakte bekend, dat hem door H.M. de Koningin opgedragen was aan de Haagse burgerij de diepgevoelde dank over te brengen, ook namens het Prinselijk paar voor de overstelpende bewijzen van verknochtheid en medeleven in allerlei vorm.

SPORT.

Nu de parkeermoeilijkheden opgelost zijn worden de voorbereidingen voor opening van het Feyenoord-stadion te Rotterdam voorgezet. Met Arsenal worden nog besprekingen gevoerd betreffende de overkomst naar Nederland, doch dit staat nog niet met zekerheid vast, daar het programma van de Engelse vereniging, in verband met de Cup wedstrijden, reeds zwaar belast is. Ondertussen worden reeds besprekingen gehouden om een Nederlandse formatie te vormen die een waardige tegenpartij zal blijken.

Stormvogels — ADO 1—0; Blauwwit — Ajax 0—0; RCH — DFC 1—1; DHC — CVV 5—0; Hermes DVS — DWS 0—1; VUC — Haarlem 4—2; ZFC — VSV 2—0; Feyenoord — Sparta 4—1; HBS — VFC 2—2; Tubantia — Wageningen 1—0; PEC — Enschedeboys 1—3; AGOVV — ZAC 2—1; Enschede — Heracles 0—0; Go Ahead — NEC 4—1; Eindhoven — MVV 1—0; Juliana — Bleyerheide 3—0; Longa — Roermond 5—0; NAC — NOAD 1—3; BVV — PSV 3—3; Leeuwarden — Sneek 2—1; Hoogezand — GVAV 0—1; Velocitas HSC 2—1; Veendam Be Quick Achilles — Friesland afgekeurd.

Zo stierven de Keizer en de Keizerin van Rusland.

Rond Kerstmis 1917 hoorde het keizerlijk paar van Rusland, dat door de revolutionnairen gevangen was genomen, van de uitbreiding der Bolsjewistische dictatuur, van de terreur, die in heel Rusland ontketend was, van de folteringen en terechtstellingen, die een Regeringssysteem geworden waren, van de verwoesting en plundering der kerken, van de ontwijding der heiligdommen en der eerbiedwaardigste religieuzen.

Ja, werkelijk de voorspelling ging van Raspoetin letterlijk in vervulling.

„Als ik dood ben, zal Rusland in handen van de duivel vallen!"

Deze mededelingen waren een zware slag voor Nicolaas II en zij vervulden hem met droeve bitterheid. Dat was dus 't nut en het loon voor zijn afdanking! Toen hij afstand deed van de troon had hij gemeend, dat het offer van zijn persoon de haat tegen het regiem ontwapenen zou, en het Russische volk, tot een nieuw leven ontwaakt, geen andere gedachten hebben zou, dan tegen de vijand voor het land te strijden, zoals in 1812 gebeurd was. Thans zag hij in, hoezeer bij zich vergist had.

Niet veel later vernam hij ook, dat de dictatoren van het Kremlyn voor de Duitsers gekapituleerd en het vredesverdrag van Brest-Litowsk ondertekend hadden. Enige pennestreken waren voldoende geweest om het eeuwenoude werk van de grote Orthedoxe Czaren die de geschiedenis de naam „verzamelaars der Russische aarde" gegeven had, te vernietigen. En daar de kranten ook van een clausule spraken, waarin de Duitsers geëist hadden, dat de keizerlijke familie hun gezond en levend uitgeleverd zou worden, had de Czaar uitgeroepen:

„Als dat maar geen list is, om mij voor mijn volk te onteren. Een grotere schande kon men mij niet aandoen."

Even impulsief had de Czarin zich tegen de gedachte verzet en verklaard:

„Aan de Duitsers onze redding moeten danken?... Neen! nooit! Liever onder de handen der Bolsjewisten sterven!"

Het keizerlijk paar vermoedde niet, wat hen te wachten stond en hoeevel beter het geweest was, in handen van de voormalige vijand te vallen.

Het geestelijk lijden en de patriotische vernedering der gevangenen werden nog vermeerderd door de steeds schraler en armoediger wordende levenswijze der keizerlijke familie. Het kleine garnizoen van Tobolsk, dat met de bewaking belast was geweest, was door halfnaakte en schaamteloze rood-gardisten vervangen, die zich allesbehalve waardig tegenover de jonge grootvorstinnen gedroegen. Tenslotte werden ondanks de grote spaarzaamheid de geldmiddelen krap. De trouwe dienaars moesten heengestuurd worden en men moest zich met „rantsoen der soldaten" tevreden stellen.

„Wij zullen alles geduldig aannemen. God zendt ons deze vernedering. Verdragen wij ze dus voor onze zaligheid. Heeft Jezus Christus, voor hij op Golgotha stierf, niet de kelk tot de bodem geledigd?"

De 20e Maart 1918 toen het Paasfeest naderde, schreef zij:

„De Verlosser der wereld komt! Buigen wij ons voor Zijn kruis; helpen wij Hem moedig, het kruis dragen. Denken wij er steeds aan, dat ons kruis nauwelijks de schaduw van Zijn kruis is... Gij, die men versmaadt en bespot, wees geduldig... Gij, die men vervolgt en kwelt, verheugt u!"

Zij had een van haar dochters het volgende gebed gedicteerd:

„Heer, verleen ons het geduld, om in deze woelige dagen de folteringen van onze beulen te verdragen. Help ons, smaad en schande te verduren! Geef ons aan de poort van het graf, de bovenmenselijke kracht, nederig voor onze vijanden te bidden!"

Bovendien nog dit gebed:

„Koningin des Hemels en der aarde, Troosteres der Bedroefden, hoor onze smeking! Sla genadig Uw ogen op ons vaderland. Het heilige Rusland, Uw heerlijke woning is in gevaar onder te gaan. O, verlaat het niet! Sla genadig Uwe ogen op onze tranen en ons martelaarschap!"

De 22e April kwam Basil Yakobleu, een gedelegeerde van het Centraal executie-comité van Moskou.

Hij was voorzien van buitengewone volmachten, welke hem de macht gaven, eenieder, die zich niet naar zijn bevelen schikken wilde, direct en zonder iedere vorm van proces te laten fusilleren. Hij kondigde dus „Nicolaas Romanow" aan, dat hij opdracht had, hem met zijn familie en zijn begeleiders mee te nemen, „op een reis van vier of vijf dagen, waarvan hij hun het doel nog niet kon aangeven."

Op de dringende vragen van de Czaar omtrent het doel en de reden van deze geheimzinnige reis, antwoordde Yakobleu met allerlei uitvluchten.

Maar enkele zonderlinge woorden, die hem ontsnapten, wekten in Nicolaas II de mening, dat de Bolsjewistische dictatoren besloten hadden, hem naar Moskou over te brengen, omdat zij Duitsland hadden moeten beloven, het verdrag van Brest—Litowsk door hem te laten ondertekenen. En deze mening ontlokte hem de uitroep:

„Ik het verdrag van Brest-Litowsk ondertekenen? Liever snijd ik me de hand af!"

Hij reisde de 26e April met de Czarina en haar jongste dochter Maria Nicolajewna af: de overige gevangenen zouden later bij hem komen.

De 23e Mei was de hele keizerlijke familie weer verenigd in Jekatrienenburg, een grote industriestad in het centrum van de Oeral.

„Nicolaas Romanow en de zijnen" hadden als woning een zeer eenvoudig en sterk verbarrikadeerd huis, „Huize Ipatiew".

Bijgelovig als de Czaar en de Czarina waren, moet de naam Ipatiew een grote indruk op hen gemaakt hebben. Was het niet in het beroemde klooster van Ipatiew in Kostroma, waar Michael Feodorowitsch Romanow, de stichter der dynastie, door een gezantschap uit Rome de Czarentroon ontvangen had? Zou door een eigenaardige gril van het noodlot dezelfde naam „Ipatiew" bij het roemrijk begin en het tragisch einde van een dynastie een rol spelen?

Het keizerlijk paar merkte aanstonds, dat men besloten was, van nu af ieder medelijden en ieder respect te laten varen.

Vooreerst verwijderde men vijf personen van hun hofhouding en het grootste deel van het personeel, van wie de enen in Jekatrienenburg verbannen, anderen in de gevangenis der stad gebracht werden.

Dan werd het opperbevel over „Huize Ipatiew" door twee Joden overgenomen. Jacob Yurowski en Chaia Golotschekin, allebei fanatieke Bolsjewisten, die door het Centraal Executief-comité in Moscou met geheime instructies en onbegrensde volmacht toegerust waren.

Om de gevangenen beter in het oog te houden, nam Yurowski zijn intrek in een kamer op de eerste etage, van waar men alles kon zien, wat in de bekrompen woning van de keizerlijke familie gebeurde. Bovendien plaatste hij wachten in de gangen en voor iedere deur. Dit voortdurend samenleven onder één dak, met de Roodgardisten, maakte het leven van de gevangenen onverdraaglijk.

Men begrijpt maar al te goed het gebed van de keizerin:

„Koningin des Hemels en der aarde, keer Uw ogen niet van ons martelaarschap! — O Heer, Gij, die ons aan de poorten van het graf ziet, schenk ons de bovenmenselijke kracht, nederig voor onze beulen te bidden."

Ongeveer de 12e Juli vertoonden Yurowski en Golotschekin een eigenaardige opgewondenheid.

In de Oeral heerste een geweldig oproer. Sinds enige weken naderde vanuit Oost-Siberië een contra-revolutionair leger, de Witte Armee, onder bevel van Admiraal Koltschak en gesteund door twee divisies vroegere gevangenen.

Dit leger dwong de roden voortdurend tot de terugtocht en niets scheen hen meer te kunnen stuiten op hun mars naar Jekarinenburg.

De avond van de 16e Juli was voor de gevangenen als gewoon verloop. Na het eenvoudig avondmaal om 8 uur, hadden zij beproefd elkander wat afleiding te bezorgen door kaart te spelen. Maar spoedig waren zij, gedwongen door de onrust van hun gedachten, tot hun geliefkoosde bezigheid teruggekeerd. Zij hadden enkele hoofdstukken van het Evangelie en enige passages uit het boek der profeten voorgelezen. Met het oog op de zieke keizerin waren allen om half 11 's avonds naar bed gegaan.

Drie uur later werden zij door het gestommel van zware laarzen in de aangrenzende kamer uit de slaap opgeschrikt De deur ging open... Het is Yurowski met een escorte. Met ruwe stem beveelt hij:

„Staat op en kleedt U vlug aan. U wordt ergens anders heen gebracht, want het Witte Leger nadert Jekatrinenburg."

Zodra zij zich aangekleed hadden, werden zij in een lage kamer van het sousterrain gebracht. Alle gevangenen van Huize Ipatiew, de vier grootvorstinnen, Dr. Botkin en de drie bedienden. Een roodgardist zegt hun: „Wacht hier!... Binnen enkele ogenblikken zullen auto's komen, om u in veiligheid te brengen." De gevangenen schenen geen vermoeden te hebben van het dreigend gevaar. Nadat zij reeds geruime tijd gewacht hadden, vraagt de keizer stoelen voor de keizerin en de Czarewitsch, die zich nauwelijks meer staande kunnen houden. Men brengt twee stoelen.

Maar een ogenblik later wordt de deur opengerukt en de Bolsjewistische Commissaris verschijnt opnieuw, gevolgd door 10 soldaten met de revolver in de hand.

Zonder een woord te spreken geeft Yuorwski het teken, waarna hij op Nicolaas II schiet, die, als door de bliksem getroffen, neerstort. Een kreet van ontzetting — een knetteren van kogels — en alle gevangenen liggen in een stroom van bloed op de grond. Het drama heeft nog geen twee minuten geduurd.

Intussen hebben de moordenaars hun werk nog niet volbracht, zij hebben eerst het meest afschuwelijke gedeelte uitgevoerd: de arbeid die hun nog wacht is moeilijk, luguber, schandelijk...

Thans komt het er op aan, de elf lijken te doen verdwijnen, zodat er geen spoor van overblijft. Moscou heeft het gewild, want alles, wat gebeurd is, was tot in de finesses door het Centraal Executief-comité van de Kremlin, door Lenin, Trotski, Sverdlow, Zinowiew en Dnherzinski bevolen. De Sovjet van Jekaterinenburg kan aanspraak maken op de weinig roemrijke rol van beul.

Een der beulen, blijkbaar een man van ontwikkeling, die echter zijn naam niet aan het nageslacht bekend wilde maken, kreeg op de vooravond van het vreselijk bloedbad, toen hij in de kamer, welke voor de slotscène bekend was, de laatste instructies ontving, poëtische herinneringen. Hij nam een potlood en krabbelde op de muur twee verzen van Heine:

Balthasar werd echter dezelfde nacht,
Door zijn knechten omgebracht.
16 Juli 1918.

Thans kwam het er dus nog op aan, de 11 lijken te laten verdwijnen, zonder dat ooit iemand ze ontdekken kon.

Onder de waakzame ogen van Yurowski, droegen de moordenaars de nog warme, bloedende lichamen vlug in een auto. Dan ging het in allerijl naar een woud, dat enkele mijlen van Jekatrinenburg ligt, het bos van Koptiaki.

Na lange omwegen over ongebruikte wegen, stopte men ten slotte op een open plek, waar in het midden de schacht van een verlaten mijn zich bevindt. De plaats was enkele dagen tevoren met de grootste zorg uitgekozen.

Hier werd de wagen snel ontladen. Eerst berooft men de slachtoffers nog van alle voorwerpen van waarde, lieve en vrome herinneringen, waarvan zij nonit afstand gedaan hadden; medaillons, armbanden, ringen, iconen, hangers. Dan worden de lijken ontkleed. Met grote slagersmessen snijdt men hen de ledematen af en hakt ze in stukken. Dan giet men 90 kilo zwavelzuur er over heen, om vlees en beenderen op te lozen en verbrandt ze met 200 liter petroleum.

Na dit afschuwelijk werk wordt het slijkerige, stinkende mengsel, dat nog overbleef, met de schop in de schacht geworpen.

Zo speelde zich in de nacht van 16 op 17 Juli 1918 op het toneel van het wereldtheater een der vreselijkste drama's af, die de mensheid in haar boosaardigheid zich uitdenken kon.

PRESIDENT ROOSEVELT TE ZUID AMERIKA. De President en zijn gevolg gefotografeerd op de brug van de Amerikaanse kruiser „Indianapolis" waarmee hij naar Zuid-Amerika ging om de Pan-Amerikaanse Conferentie te Buenos Aires bij te wonen.

Gezanten bij den Paus.

De regering der Verenigde Staten zal een gezantschap vestigen bij de H. Stoel, en daarmee zal niet alleen het reeds talrijke diplomaten-corps bij het Vaticaan wederom worden uitgebreid, maar opnieuw een bewijs worden geleverd van de grote plaats, welke het Pauselijke Rome ook naar het oordeel van niet-katholieke regeringen in de wereld en het internationaal verkeer inneemt.

Toen de Paus in 1870 zijn tijdelijke macht verloor, was dit voor vele regeringen een motief, om maar niet te zeggen een voorwendsel, tot het opheffen der diplomatieke betrekkingen.

De Paus was geen souverein meer, meende men; hij was alleen nog maar pretendent; en dus kon het geen zin hebben nog langer een gezantschap bij zijn hof te onderhouden. Ook ons land ging die weg op.

In November 1871 werd, na een heftig debat, in de Tweede Kamer een amendement-Dumbar aangenomen, waarbij de diplomatieke vertegenwoordiging bij den H. Vader werd afgeschaft.

Het was een gratuite krenking voor de katholieken — de regering was tegen het amendement geweest — maar tevens een absolute miskenning van de werkelijkheid.

Want de Paus had zijn souvereiniteit niet verloren, en een aantal regeringen bleven dan ook hun gezantschap bij de H. Stoel bestendigen, terwijl, wat ons land betrof, de internuntiatuur in Den Haag gehandhaafd bleef.

Er woei toen echter een sterke anticlericale wind over Europa — in Duitsland begon juist de Kulturkampf — en het overheersend liberalisme scheen werkelijk de naïeve waan te koesteren, dat met de val van de wereldlijke macht ook het Pausdom-zelf zijn ondergang te gemoet ging.

Sindsdien werd in meer dan één land de vraag, of men al dan niet met het Vaticaan diplomatiek verbonden moest zijn, een strijdvraag, waarvan de beantwoording verschilde naar de omstandigheden, naar de samenstelling van het Parlement en de signatuur van het Kabinet.

Toen bijv. in België de liberalen de meerderheid kregen in de Kamer, werd het gezantschap bij de H. Stoel opgeheven. Maar toen enige jaren later, in 1884, de katholieken, na een verpletterende stembus-overwinning weer aan 't bewind kwamen, werd het spoedig hersteld.

En toen in het jaar daarop Bismarck, de machtigste staatsman van die tijd, de bemiddeling van de H. Vader inriep in het Coralinen-conflict met Spanje, en in een vermaard geworden schrijven de Paus als „Sire" betitelde, kan dit worden beschouwd als een zeer duidelijke en zeer gezaghebbende erkenning van de positie van de Paus als souverein. Toch bleef men aan die souvereiniteit op kleingeestige wijze tornen.

Het anti-clericalisme gaf daarbij steeds de toon aan, en nog in het begin van deze eeuw, toen Combes en consorten het roer in handen kregen, werden in Frankrijk de diplomatieke betrekkingen met de H. Stoel verbroken.

De wereldoorlog en de velerlei bemoeiingen van Benedictus XV vestigden weer op zeer bizondere wijze de aandacht op de positie van de H. Stoel.

Ook niet-katholieke bewindslieden legden daaromtrent verklaringen af, waaruit ondubbelzinnig bleek, hoe hoog men die positie aansloeg, en door ons land werd, in het belang van de vrede, wederom een gezantschap bij den Paus gevestigd.

De trieste vertoning met het amendement-Kersten maakte hieraan, zoals men weet, in 1925 een einde, zeer tegen de zin der regering.

En reeds enige jaren later herkreeg het Hoofd der Kerk een wereldlijk gebied, een gebied van zeer bescheiden omvang weliswaar, maar dat Pius XI, naar verluide, zelf niet groter had gewild, en dat in elk geval daadwerkelijk uitdrukking gaf aan zijn souvereiniteit.

De rij der Staten, die bij de H. Stoel vertegenwoordigd zijn, is daarna nog toegenomen. Ook het Quirinaal heeft tegenwoordig een gezant bij het Vaticaan. En nu komt de grote Republiek aan gene zijde van de Oceaan de rij versterken.

Het Pausdom is wederom een wereldmacht geworden, schreef indertijd de Londense „Times".

Het blad scheen dit met enige verbazing te moeten constateren.

Maar voor die verbazing bestond geen reden.

Het Pausdom had nooit opgehouden een wereld-macht te zijn, de grootste zedelijke macht ter wereld.

Alleen, men had daarvoor de ogen gesloten; men had die macht niet kunnen of niet willen zien, totdat de feiten dwongen haar te erkennen, — zoals ook de „ijzeren kanselier" dit deed met zijn fameuze gang naar Canossa.

De vrouw aan de ketting.

Met bijlen gewapend, drongen politiebeambten het huis van een jonggetrouwd paar in de stad Chystinow, niet ver van Krakau binnen. Buren hadden medegedeeld, dat men de jonge vrouw nooit te zien kreeg, wanneer de man zich op reis bevond.

Na herhaalde aangiften wachtten de betrokken overheden tot de echtgenoot zich weer op reis begaf en deden toen huiszoeking om het raadsel op te lossen. De politieagenten vonden het hele huis, dat door een kwaadaardige wolfshond bewaakt werd, leeg.

Tenslotte begaven zij zich naar de kelder. Daar bood zich een ongewoon schouwspel: Zij ontdekten de jonge vrouw, die op een stoel te breien zat. Een dunne ketting, die aan de wand bevestigd was, was om een van haar polsen gewonden. Onsteld, maakten de agenten aanstalten om de geboeide te bevrijden. Maar de jonge vrouw rees trots omhoog maakte een afwerende handbeweging.

„Wat doet u hier?" vroeg zij.

„Wat heeft dat te betekenen?" vroeg de politie inspecteur op zijn beurt.

„Mijn man heeft mij mateloos lief", zei de vrouw. „En ik bemin hem evenzeer. Hij is vreselijk jaloers. Hij ketent mij hier altijd vast, wanneer hij een dag voor zaken op reis gaat. En daar ik hem liefheb schik ik mij daarin, zodat hij gerustgesteld is. Dat gaat mij alleen aan. Gaat u maar gerust heen! Ik wens niet door U bevrijd te worden." En zo bleef de politieagenten niets over dan de vrouw aan haar zonderlinge liefdeketen te laten en onverrichterzake weer te verdwijnen.